

Pròleg

L'Arman està assegut a la branca d'un arbre. Bufa un vent suau i calent, i no es veu un sol núvol. És un dia molt agradable. Sent una piuladissa no gaire lluny, com una mena de cançó alegre. Un ocell petit és just davant seu. L'Arman se'l mira encuriosit. No n'havia vist mai abans un com aquest, i això que en sap, d'ocells. És blau, amb la punta de les ales vermelles. I el bec negre.

L'ocell picoteja un parell de cops l'escorça de l'arbre i, de cop, està al seu costat, a la branca. L'Arman li allarga la mà estesa i somriu. L'ocell s'ho pensa un moment i, fent saltirons, acaba enfilant-s'hi. Busca amb el bec si hi ha alguna cosa per menjar, però quan veu que la mà és buida, s'allunya volant igual de ràpid que ha arribat.

L'Arman el segueix una estona amb la mirada, fins que desapareix darrere el fullam d'un arbre altíssim. Sorprès per aquesta visió, mira cap avall i s'adona que el terra és molt lluny. Com més el mira, més s'allunya. Sembla com si estigués dalt d'un gratacel. I els peus li pengen en el buit. Espantat, busca on agafar-se però no hi ha res a prop, només alguna branqueta esquifida que, arribat el cas, no aguantaria el seu pes. Torna a mirar cap avall i no pot ni veure bé el final del tronc: el tapa una mena de boirina que s'arrossega mandrosa per la selva.

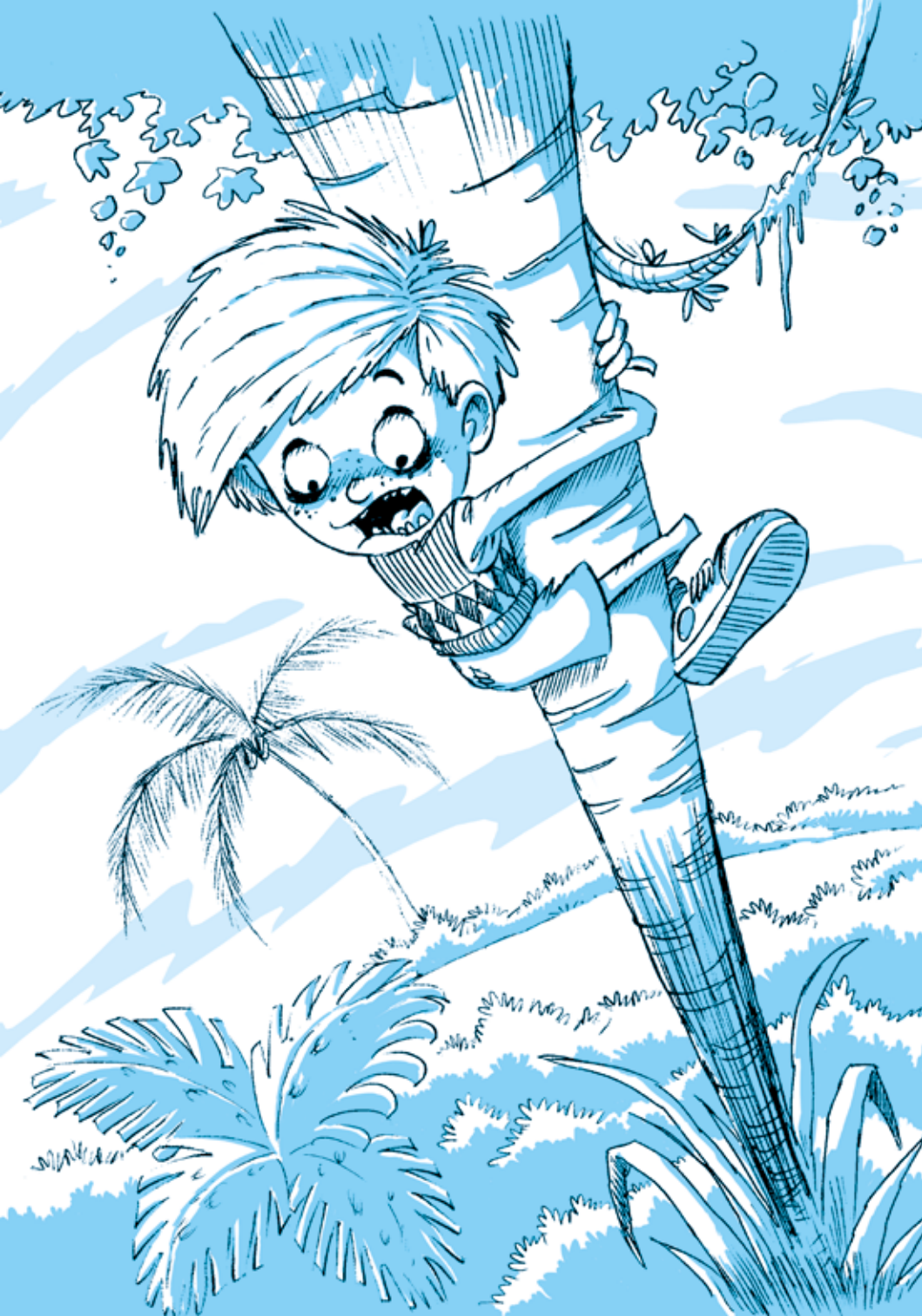
La selva?

Ara s'adona que l'arbre està enmig d'una selva tropical. Hi ha micos que salten de branca en branca, allà baix, i una colla d'animals que no sap identificar i que corren amunt i avall. Li arriben, des de sota, tot de sorolls i fresses que no li agraden: rugits foscos, crits aguts, remor de baralles...

S'arrossega per la branca, reptant com una sargantana especialment poruga, i aconsegueix abraçar-se al tronc. Fort. Tan fort, que li fan mal la cara, el pit i els braços.

—Maaare!

Vol baixar d'allà immediatament.

—Paaareee!!!

Tot comença a donar voltes. L'Arman intenta aferrar-se a qualsevol cosa però no pot, perquè l'arbre i la selva han desaparegut! Està enmig de l'aire. Cau a tota velocitat, fent unes tombarelles que el maregen.

En comptes de selva, ara hi ha un asfalt que brilla sota un sol que gairebé el fa bullir.

Té ganes de vomitar.

Té por.

Ha de trobar una solució ràpidament o acabarà esclafat com un ou d'aquí a pocs segons! Esclafat i ferrat, perquè aquell terra negra fumeja...

Intenta tornar a cridar però no pot. No li surt la veu, com si tingués alguna cosa travessada a la gola. Com si tingués la boca plena de farina. Prova de tocar-se el coll, però llavors s'adona que en comptes de mans i braços té dues ales. No són afegides, no: són seves!

Mira la resta del seu cos. És cobert de plomes per tot arreu, unes plomes blaves, menys a la punta de les ales, que són vermelles.

S'ha convertit en un ocell! Com ha passat, això?

Tant li fa. No està tan malament ser un ocell quan està caient a tota velocitat. El pànic afluixa una mica. Perquè els ocells saben volar, oi? Es posa a batre les ales amunt i avall amb tanta força com pot, però no aconsegueix aturar la caiguda. No ho està fent bé. Això de volar és més difícil del que sembla. Però si no n'aprèn ràpid, això acabarà malament, molt malament.

—Mmm... mmm!

I encara no pot cridar!

S'esforça tot el que pot, però el terra s'acosta i s'acosta, més i més de pressa.

Ai ai ai!

Sap que la trompada serà molt dolorosa.

O encara pitjor: serà l'última cosa que li passi.

TOPFFF... i adéu, Arman.

Llàstima! Ara que era un ocell i havia de poder volar...

Tanca els ulls ben fort i es prepara per a l'impacte.